

przypadku epidemji. W pierwszym z tych przypadków zawieszenie nie może trwać dłużej niż 3 dni.

Art. 18. Szczegółowe przepisy porządkowe dotyczące funkcjonowania przedsięwzięć rozrywkowych, a zwłaszcza co do: godzin ich funkcjonowania, ograniczeń funkcjonowania niektórych przedsięwzięć w pewnych dniach ze względów religijnych, ograniczeń co do udziału dzieci i młodzieży oraz uczęszczania ich na przedstawienia — ustalają rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Rozdział VIII.

Postanowienia karne.

Art. 19. Kto wykracza przeciw przepisom prawa niniejszego lub rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 złotych. Do orzekania powołane są władze administracyjne.

Art. 20. Uporczywe nieprzestrzeganie przez przedsięwzięcie rozrywkowe przepisów prawa niniejszego i rozporządzeń na niem opartych, stwierdzone kilkakrotnem ukaraniem, a także nieprzestrzeganie warunków pozwolenia, daje władzy podstawę do cofnięcia go przed upływem terminu jego ważności.

Rozdział IX.

Postanowienia końcowe.

Art. 21. Do nadzoru nad funkcjonowaniem przedsięwzięć rozrywkowych, o ile nie chodzi o kompetencje szczególne, przewidziane w prawie niniejszem i w rozporządzeniach na niem opartych, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej miejsca funkcjonowania tych przedsięwzięć.

Art. 22. Wszelkie zawiadomienia kierowane do władz w sprawach objętych niniejszem prawem lub rozporządzeniami wydanymi na jego podstawie, z wyjątkiem zawiadomień, wymienionych w art. 2 § 3 niniejszego prawa, są wolne od opłat stemplo- wych.

Art. 23. Wykonanie prawa niniejszego i wydanie w tym celu potrzebnych rozporządzeń wykonawczych porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 24. Prawo niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w sprawach uregulowanych prawem niniejszem, a w szczególności:

1) dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 177), o ile dotyczy spraw uregulowanych prawem niniejszem;

2) dekret kancelarji nadwornej z dnia 16 kwietnia 1822 r. (Zb. u. pol., tom 51, str. 169, Nr. 44);

3) dekret kancelarji nadwornej z dnia 5 sierpnia 1824 r. (Zb. u. pol., tom 52, str. 338, Nr. 98);

4) dekret kancelarji nadwornej z dnia 12 maja 1827 r. (Zb. u. pol., tom 55, str. 92, Nr. 60), ogłoszony rozporządzeniem gubernjalnem z dnia 28 maja 1827 r. (Zb. ust. prow., poz. 100);

5) dekret kancelarji nadwornej z dnia 6 stycznia 1836 r. (Zb. u. pol., tom 64, str. 8, Nr. 5);

6) rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 listopada 1850 r. (Dz. P. P. Nr. 454);

7) najwyższe postanowienia z dnia 25 czerwca 1855 r., ogłoszone rozp. min. z dnia 12 lipca 1855 r. L. 14596;

8) postanowienia § 14 najwyższego postanowienia z dnia 14 września 1852 r., ogłoszonego rozporządzeniem ministrów: spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu z dnia 19 stycznia 1853 r. (Dz. U. P. Nr. 10), o ile dotyczą spraw uregulowanych prawem niniejszem;

9) §§ 32, 33a, 33b, 33c, 40, 49, 53 i 54 ordynacji przemysłowej Rzeszy Niemieckiej (według tekstu ogłoszonego przez Kanclerza Rzeszy z dnia 26 lipca 1900 r. (Dz. Ust. Rz. str. 871) oraz §§ 115b, 118, 120 p. 1 i 121 ustawy z dnia 1 sierpnia 1883 r. o właściwości władz administracyjnych i sądowno administracyjnych (Zb. ust. pr. str. 237) i rozporządzenie z dnia 31 grudnia 1883 r. w sprawie wykonania ustawy Rzeszy z dnia 10 lipca 1883 r., zmieniającej ordynację przemysłową (Zb. ust. pr. str. 7 z 1884 r.)— o ile przepisy te dotyczą spraw uregulowanych niniejszem prawem.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Wyznań
Religijnych i Oświecenia Publicznego:

J. Jędrzejewicz

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakoniecznikow - Klukowski

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Kaliński*

633.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 października 1933 r.

o popieraniu elektryfikacji.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Osobom fizycznym i prawnym, którym nadano uprawnienia rządowe w myśl ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 277), nazywanym w dalszych postanowieniach rozporządzenia niniejszego „uprawnionymi”, udziela się ulg, wymienionych w art. 2, jeżeli osoby te, w celu elektryfikacji okręgów elektryfikacyjnych Państwa lub zbytu energii innym uprawnionym mającym ten sam cel:

- a) zobowiążą się wybudować w określonym terminie i eksploatować wytwórcze zakłady elektryczne, posiadające przynajmniej jedną z czynnych jednostek maszynowych o mocy 10.000 kVA lub wyżej, a jeśli zużytkowywać będą jako źródło energii torf, węgiel brunatny, gazy ziemne lub spadki wodne, o mocy 3.000 kVA lub wyżej, albo
- b) zobowiążą się wybudować w określonym terminie i eksploatować linie elektryczne na napięciu 30.000 woltów lub wyżej.

(2) Na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego, wileńskiego i wołyńskiego takich samych ulg udziela się również tym uprawnionym, którzy zobowiążą się wybudować w określonym terminie i eksploatować jako przedsiębiorstwa użyteczności publicznej samodzielne wytwórczo-rozdzielcze zakłady elektryczne o jakiegokolwiek mocy i napięciu, lub zakłady elektryczne przesyłowo-rozdzielcze na napięciu 6.000 woltów lub wyżej.

(3) Ulg, wymienionych w art. 2, udziela się uprawnionym, którzy wykażą się kapitałem zakładowym w wysokości, równej co najmniej 1/3 zamierzonych inwestycji, lub którzy zobowiążą się co najmniej 1/3 inwestycji pokrywać kapitałem zakładowym.

(4) Ulg, wymienionych w art. 2, udziela się również tym uprawnionym, którzy rozbudują zakłady elektryczne do rozmiarów, określonych wyżej w ustępie pierwszym lub drugim, i jeżeli później zachodzą co do nich inne warunki, przewidziane w ustępach 1 — 3.

(5) Podziału Państwa na okręgi elektryfikacyjne dokonywa Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 2. (1) Ulgi, przyznawane rozporządzeniem niniejszym, są następujące:

1) zwolnienie od opłat stemplowych, przewidzianych w rozdziale dziewiętnastym ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), jeżeli kapitał zakładowy przeznaczony będzie na nabycie nieruchomości, wznoszenie budowli lub zainstalowanie urządzeń, potrzebnych do wykonania uprawnienia rządowego, albo jeżeli wkład rzeczowy będzie stanowił taką nieruchomość, budowlę lub urządzenie;

2) zwolnienie od opłat państwowych i komunalnych pism, dotyczących przejścia własności nieruchomości, jeżeli nieruchomości te są potrzebne do wykonywania uprawnienia rządowego;

3) zwolnienie od wszelkich podatków bezpośrednich państwowych i samorządowych oraz dodatków samorządowych do bezpośrednich podatków państwowych, z wyjątkiem dodatków samorządo-

wych do podatku gruntowego, za objekty, stanowiące przedmiot uprawnienia rządowego;

4) zwolnienie od wynagrodzenia za korzystanie z terenów państwowych w celu prowadzenia przewodów, z zachowaniem jednak obowiązku uprawnionego do odszkodowania za rzeczywiste szkody. W razie konieczności usunięcia na terenach lasów państwowych drzewostanu (drzew, zalesień) odszkodowanie będzie ustalone według zasad, obowiązujących w administracji lasów państwowych. Koszt usunięcia drzewostanu ponosi uprawniony;

5) prawo pierwszeństwa w nabywaniu niezbędnych do wykonywania uprawnienia rządowego gruntów przy parcelacjach nieruchomości ziemskich, przeprowadzanych na zasadzie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), a to przed kandydatami wymienionymi w art. 45, 51 i 53 tej ustawy;

6) prawo pierwszeństwa w nabywaniu od Państwa materiałów budowlanych, materiałów opałowowych i ich przetworów oraz drzewa i produktów jego przerobu, potrzebnych dla zakładu elektrycznego;

7) prawo pierwszeństwa w uzyskiwaniu zezwoleń na użytkowanie wód, jako źródła energii.

(2) W razie kolizji prawa pierwszeństwa, przewidzianego powyżej w pkt. 5 — 7, z prawem pierwszeństwa, przewidzianem w art. 6 pkt. 6 — 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329), decyduje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami, wymienionymi w art. 5 rozporządzenia niniejszego, któremu z ubiegających się przedsiębiorstw przysługiwać będzie pierwszeństwo; prawo pierwszeństwa przewidziane dla tych uprawnionych wyżej w pkt. 7 będzie przysługiwało przed prawem pierwszeństwa, zastrzeżonym dla samorządów w art. 194 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 62, poz. 574).

(3) Uprawnieni, których zakłady elektryczne będą częściowo pobudowane na obszarze, określonym w art. 1 ust. 2 częściowo zaś poza tym obszarem, jak również uprawnieni, wspomniani w art. 1 ust. 4, będą korzystali z ulg, przewidzianych w ust. 1 artykułu niniejszego, całkowicie lub częściowo, w zakresie, ustalonym w decyzji przewidzianej w art. 5.

Art. 3. (1) Przewidzianych w art. 2 ulg udziela się na przeciąg lat dziesięciu, a na obszarze określonym w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329), na przeciąg lat piętnastu, licząc od dnia ogłoszenia w Monitorze Polskim decyzji, ustalającej prawo do ulg (art. 5).

(2) Jeżeli chodzi o podatki bezpośrednie (art. 2 pkt. 3), okres ulgowy kończy się w dniu 31 grudnia tego roku, w którym upływa lat dziesięć, a na obszarze wymienionym w ustępie poprzednim, lat piętnaście od dnia ogłoszenia decyzji, ustalającej prawo do ulg.

Art. 4. O stwierdzenie prawa do ulg, przewidzianych w art. 2, mogą w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, występować osoby, ubiegające się o uprawnienie rządowe lub będące w posiadaniu takich uprawnień. Powyższy termin może Rada Ministrów w drodze rozporządzenia przedłużyć na okres dalszych pięciu lat.

Art. 5. (1) Decyzję, ustalającą prawo do ulg i zakres ulg, przyznanych uprawnionym zgodnie z postanowieniami rozporządzenia niniejszego wydaje Minister Przemysłu i Handlu po porozumieniu się z Ministrem Spraw Wojskowych, a nadto z Ministrami: Skarbu i Spraw Wewnętrznych, jeśli chodzi o ulgi z zakresu podatków i opłat, lub z innym właściwym ministrem, jeśli chodzi o inne ulgi, wymienione w art. 2.

(2) Decyzja powyższa winna być ogłoszona w Monitorze Polskim.

Art. 6. (1) Rada Ministrów może cofnąć w całości lub częściowo ulgi, jeśli korzystający z nich uprawnieni nie dopełnią zobowiązań, wymienionych w art. 1. O cofnięciu ulg nastąpi ogłoszenie w Monitorze Polskim.

(2) Uprawnieni, którzy utracą wskutek takiej decyzji prawo do ulg, obowiązani są uiścić kwotę opłat i podatków, jakiej nie zapłacili na zasadzie art. 2 pkt. 1 — 3, względnie część tej kwoty, odpowiadającą częściowej utracie prawa do ulgi. Minister Skarbu określa kwotę opłat i podatków państwowych, która ma być uiszczona oraz termin jej uiszczenia. Jeżeli chodzi o samoistne podatki i opłaty komunalne, kwotę, która ma być uiszczona oraz termin uiszczenia określa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(3) W przypadku całkowitego cofnięcia ulg, ulegają na żądanie Skarbu Państwa rozwiązaniu z winy uprawnionych zawarte na podstawie prawa pierwszeństwa przewidzianego w art. 2 pkt. 5 umowy kupna sprzedaży nieruchomości państwowych. Skarbowi Państwa służyć będzie ponadto prawo dochodzenia w drodze sądowej strat i szkód, jakieby Skarb Państwa poniósł z tytułu ulg udzielonych, a uzyskanych przez uprawnionych.

Art. 7. Uprawnieni, korzystający z ulg przewidzianych rozporządzeniem niniejszym, nie mogą równocześnie korzystać co do tych samych zakładów elektrycznych z ulg na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329).

Art. 8. Postanowienia rozporządzenia niniejszego nie naruszają postanowień ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 277).

Art. 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym

obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Wyznań
Religijnych i Oświecenia Publicznego:

J. Jędrzejewicz

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Nakoniecznikow - Klukowski

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Kaliński*

634.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 października 1933 r.

w sprawie zniesienia Sądu Apelacyjnego w Toruniu, zmiany granic okręgów Sądów Apelacyjnych w Poznaniu i Warszawie, zniesienia Sądu Okręgowego we Włocławku oraz zmiany granic okręgów Sądów Okręgowych w Łodzi i Toruniu.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Art. 1. Znosi się Sąd Apelacyjny w Toruniu, a okrąg tego sądu włącza się do okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

Art. 2. Okrąg Sądu Okręgowego w Kaliszu wyłącza się z okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie i włącza się go do okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

Art. 3. Znosi się Sąd Okręgowy we Włocławku.

Art. 4. Okręgi Sądów Grodzkich: w Aleksandrowie, Brześciu Kujawskim, Chodczu, Lipnie, Radziejowie i Włocławku włącza się do okręgu Sądu Okręgowego w Toruniu, a okrąg Sądu Grodzkiego w Kutnie włącza się do okręgu Sądu Okręgowego w Łodzi.

Art. 5. Sprawy wszczęte w sądach, zniesionych rozporządzeniem niniejszym i nieukończone przed dniem 1 stycznia 1934 r. będą przekazane sądom, właściwym według rozporządzenia niniejszego.

Art. 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.